

Arrest

nr. 70 437 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X , X , X , X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 september 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 10 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Kosovo. U bent afkomstig uit Djakovica en zou – ondanks het feit dat u over een Servische geboorteakte beschikt – enkel de Kosovaarse nationaliteit bezitten. In 1999, tijdens de oorlog in Kosovo, vluchtte u samen met uw vrouw, B.(...) S.(...) (OV-nummer: 6.811.035), naar Zemun (Belgrado, Servië), alwaar u ongeveer twee jaar verbleef. Nadien keerde u naar Djakovica (Kosovo) terug en woonde u – tot aan uw vertrek naar België – met uw gezin in een barak in de Mahalla Zemerit. Te Djakovica slaagde u en uw gezin er echter nooit in Kosovaarse identiteitsdocumenten te bekomen. De Kosovaarse autoriteiten wilden jullie er geen uitreiken en verwezen jullie steeds door naar de Servische autoriteiten. Daarenboven wilden ze jullie geen rechten geven omdat jullie Roma zijn en tijdens de oorlog naar Servië vluchtten. Zo kon u ook uw kinderen niet inschrijven op school en weigerde men u in het arbeidsbureau te helpen om werk te vinden. Om in uw levensonderhoud te voorzien, legde u zich dan maar toe op het vervoer van goederen met paard en kar. Omwille van bovenvermelde redenen, alsook het feit dat jullie af en toe uitgescholden en gepest werden, en het feit dat uw zoon, S.(...) R.(...), net voor Nieuwjaar 2011 door onbekende Albanezen geslagen werd, besliste u op 9 mei 2011 Kosovo te verlaten. Vergezeld van uw gezin kwam u op 10 mei 2011 aan in België, alwaar u daags nadien een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit, en die van uw gezin, legde u enkel jullie Servische geboorteaktes neer, allen uitgereikt in het Dislocated Office te Kragujevac (Servië) op 11 maart 2004.

B. Motivering

Na grondig onderzoek dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers maar weinig geloof gehecht worden aan uw verblijf in Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België. Vooreerst bent u, buiten de door u neergelegde Servische geboorteaktes, niet in het bezit van recente Kosovaarse identiteitsdocumenten, zoals een identiteitskaart afgeleverd door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) of de autoriteiten van de Republiek Kosovo. Evenmin bent u in het bezit van een Servisch identiteitsboekje (licna karta) of paspoort. Dit vastgestelde gebrek aan identiteitsdocumenten doet dan ook twijfels rijzen aangaande uw beweerde verblijf in Djakovica/Kosovo voor uw komst naar België op 10 mei 2011. Dat u niet aannemelijk hebt gemaakt de afgelopen jaren in Djakovica te hebben verbleven, blijkt eveneens uit uw gebrekkige kennis over de stad en het feit dat u slechts beperkt op de hoogte bent van de actuele situatie in Kosovo. Zo stelde u dat de rivier Moraca door Djakovica stroomt (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 13), terwijl het eigenlijk de rivier Erenik is. De Moraca is immers een rivier die van Noord-Montenegro naar het Skadar meer stroomt. Voorts stelde u te Djakovica steeds in de Mahalla Zemerit te hebben gewoond. Deze Mahalla lag, volgens uw verklaringen, nabij het station en een park. Verder zouden er ongeveer tien Roma families verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 3). Uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie blijkt echter nergens het bestaan van voornoemde Mahalla. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat wanneer u uiteindelijk gevraagd werd hoe de Kosovaarse vlag er uit ziet, u de Albanese vlag beschreef (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 13). Voorts werd u ook gevraagd wanneer Kosovo onafhankelijk werd, en of u KFOR (Kosovo Force), EULEX (European Union Rule of Law Mission) of UNMIK kende. U gaf aan dat u op het moment van de onafhankelijkheid in Belgrado (en dus niet in Kosovo) was en dat u de onafhankelijkheid niet echt in de tijd kon plaatsen. Daarnaast stelde u noch KFOR of EULEX, noch UNMIK te kennen (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 13-14). Dit is – gezien al deze organisaties tot op heden onlosmakelijk verbonden zijn met het dagelijkse leven in Kosovo – vrij bevreemdend. Bovendien mag van iemand die beweert de laatste jaren steeds in Kosovo te hebben gewoond op zijn minst verwacht worden bovenstaande organisaties te kennen. Tot slot dient nog opgemerkt worden dat u, met uitzondering van een zekere G.(...), geen Roma leiders, zoals S.(...) T.(...), of Roma organisaties, zoals de NGO RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) kende (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 13-14). Dat de school die u vermeldde, Mustafa Batija, weldegelijk in Djakovica ligt, en dat de brug over de rivier Erenik weldegelijk Ura Tabakhit heet (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 13; 17), verandert evenwel niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen. Het toont enkel aan dat u ooit in Djakovica bent geweest of hebt gewoond. Het is echter geen afdoende bewijs dat u er de voorbije jaren continu hebt verbleven. Vervolgens dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, S.(...) B.(...). Zo verklaarde u – na jullie terugkeer uit Belgrado – steeds in de Mahalla Zemerit te Djakovica hebben gewoond (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 3-4), terwijl uw vrouw stelde dat het om de Mahalla Bates te Djakovica ging en dat jullie ook vaak naar Peje (Kosovo) gingen (Gehoorverslag CGVS, S.(...) B.(...), 21 juni 2011, pp. 3-4). Daarenboven legde u, zoals hierboven reeds vermeld werd, geen eensluitende verklaringen af aangaande de exacte locatie van de Mahalla Zemerit. Zo verklaarde u enerzijds dat de Mahalla Zemerit nabij het park en station van

Djakovica lag (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 3), maar stelde u anderzijds dat het buiten het centrum was en dat jullie barak aan een bos lag (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 3; 12). Daarnaast beweerde u ook nog dat al uw kinderen in het ziekenhuis werden geboren (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp.), terwijl uw vrouw stelde dat ze thuis van jullie kinderen beviel (Gehoorverslag CGVS, S.(...) B.(...), 21 juni 2011, p. 7). Gelet op deze incoherenties, alsook op al het voorgaande, bestaan er ernstige twijfels wat betreft uw algemene geloofwaardigheid, alsook die van uw vrouw, S.(...) B.(...), en is het vrijwel onmogelijk jullie werkelijke verblijfssituatie voor jullie komst naar België vast te stellen. Er kan dan ook moeilijk geverifieerd worden of u en uw gezin daadwerkelijk het slachtoffer waren, of in de toekomst, zouden kunnen zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor zover uw vrees voor de Albanezen, de pesterijen waarvan u af en toe het slachtoffer werd, en de aanval op uw zoon, S.(...) R.(...), bijgevolg geloofwaardig kunnen geacht worden, kan volledigheidshalve nog gewezen worden op de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie. Daaruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-Generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo en is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit directe contacten met lokale actoren, tijdens de missie en erna, is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, zoals in de gemeente Djakovica, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. Over het algemeen kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-Generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld – althans als deze bescherming effectief gevraagd wordt, hetgeen u naar aanleiding van de pesterijen en andere problemen die u had nooit gedaan hebt (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 20). Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Dat dit daadwerkelijk het geval is, blijkt ook uit uw eigen verklaringen – voor zover daar geloof aan gehecht kan worden. Zo verklaarde u dat u na de aanval op uw zoon de politie van Djakovica contacteerde en dat deze u zeiden het geval te zullen onderzoeken (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 19; 21). Uit uw daaropvolgende bewering, namelijk dat de politie uiteindelijk niets deed met de door u ingediende klacht (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 19), kan echter niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten afgeleid worden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan ook andere oorzaken hebben (geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). U verklaarde in dit verband trouwens nog dat de Albanezen die uw zoon sloegen onbekenden waren en dat de politie aangaf dat ze bijgevolg niet wist tegen wie ze uw aanklacht diende te richten (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 19; 21). Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen voor alle etnische groepen – met inbegrip van de RAE – en dat klachten zonder onderscheid naar etnie behandeld worden. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-Generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-Generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve inter-etnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-Generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken

discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE echter vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Het feit dat u uw kinderen niet op school zou kunnen inschrijven hebben en in het arbeidsbureau niet geholpen zou zijn geweest (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 8; 15; 17) – wat u op zich al niet aannemelijk wist te maken – is dus voornamelijk het gevolg van uw gebrek aan Kosovaarse identiteitsdocumenten. Dat de gemeente van Djakovica u geen identiteitsdocumenten wilde uitreiken en u en uw gezin steeds doorverwees naar de Servische autoriteiten (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 7-9), wist u dan weer op geen enkele manier te staven. Voorts is deze bewering weinig aannemelijk te noemen. Zo wist u – ondanks de verschillende pogingen die u ondernam om bij de gemeente van Djakovica documenten aan te vragen – niet voor welke taken UNMIK als organisatie instaat (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 11; 14; 16). Dit is hoogst bevreemdend, te meer UNMIK een instantie is die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam – en ondermeer instond voor de registratie van burgers en de afgifte van identiteitsdocumenten. Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat bovenstaande beweringen allesbehalve stroken met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid werden er 9223 geregistreerd. In Djakovica kunnen de RAE eveneens terecht bij de NGO 'Civil Rights Program-Kosovo' (CRP/K), die een Sub-Office heeft in de Musa Zajmi Straat, nr. 77. Daar verleent men immers gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's en andere kwetsbare groepen zoals ook de Roma, en werkt men nauw samen met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan. Voorts kunnen RAE in Djakovica terecht bij de NGO RAE van Sami Topalli. Deze organisatie komt immers op voor de rechten van voornoemde minderheidsgroepen en streeft hun integratie in de Kosovaarse maatschappij na, waaronder een verbetering van de levensomstandigheden. Dat u schrik had met dergelijke organisaties te werken (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 14; 22), wist u evenmin aannemelijk, noch aan de hand van objectieve elementen te staven. Er lijken daarenboven geen redenen te bestaan waarom u als Roma schrik zou hebben voor organisaties wiens doel het is om Roma te helpen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw bewering dat u, op een Servische geboorteaakte na, in Djakovica niet over identiteitsdocumenten kon beschikken (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 7-9), niet zonder meer aannemelijk is. Bovendien blijkt uit de informatie ook dat eens RAE geregistreerd zijn ze zich probleemloos tot de lokale autoriteiten kunnen wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine – althans indien ze aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Daarnaast kan in dit verband nog opgemerkt worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Romaminderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. Daarenboven beperkt de Kosovaarse overheid zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert ze tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het

bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Inzake onderwijs kan bijvoorbeeld vastgesteld worden dat – ondanks het feit dat vele leden van de RAE-gemeenschap momenteel laaggeschoold blijven of de schoolbanken snel weer verlaten – er weldegelijk acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, in het geval van eventuele (veiligheids)problemen, en ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielaanvragers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd, en dat er uiteindelijk ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw, S.(...) B.(...), een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoekster :

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma uit Kosovo. U bent afkomstig uit Djakovica en zou – ondanks het feit dat u over een Servische geboorteakte beschikt – enkel de Kosovaarse nationaliteit bezitten. In 1999, tijdens de oorlog in Kosovo, vluchtte u samen met uw man, M.(...) R.(...) (OV-nummer: 6.811.035), naar Belgrado (Servië), alwaar u ongeveer twee jaar bij neven verbleef. Nadien keerde u naar Djakovica terug en woonde u – ondanks frequente bezoeken aan de stad Peje (Kosovo) – met uw gezin in een barak in de Mahalla Bates. Te Djakovica slaagde u en uw gezin er echter nooit in Kosovaarse identiteitsdocumenten te bekomen. De Kosovaarse autoriteiten wilden jullie er immers geen uitreiken en verwezen jullie steeds door naar de Servische autoriteiten. Daarenboven kon u uw kinderen te Djakovica niet inschrijven op school en weigerde men jullie rechten te geven omdat jullie Roma zijn en tijdens de oorlog naar Servië vluchtten. Om in jullie levensonderhoud te voorzien, legde uw man zich uiteindelijk dan maar toe op het vervoer van goederen met paard en kar. Omwille van bovenvermelde redenen, het feit dat uw zoon, S.(...) R.(...), geslagen werd, alsook het feit dat u door onbekende Albanen verschillende keren uitgescholden en aangeraakt werd, besliste u op 9 mei 2011 Kosovo te verlaten. Vergezeld van uw gezin kwam u op 10 mei 2011 aan in België, alwaar u daags nadien een asielaanvraag indiende. Ter staving van jullie identiteit legde u enkel jullie Servische geboorteaktes neer, allen uitgereikt in het Dislocated Office te Kragujevac (Servië) op 11 maart 2004.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw man, M.(...) R.(...), werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat zijn recent verblijf in Kosovo weinig aannemelijk is en de door hem aangehaalde feiten weinig geloofwaardig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn bovendien geen

elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land. De beslissing van uw partner luidt als volgt: "Na grondig onderzoek dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er kan immers maar weinig geloof gehecht worden aan uw verblijf in Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België. Vooreerst bent u, buiten de door u neergelegde Servische geboorteaktes, niet in het bezit van recente Kosovaarse identiteitsdocumenten, zoals een identiteitskaart afgeleverd door UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) of de autoriteiten van de Republiek Kosovo. Evenmin bent u in het bezit van een Servisch identiteitsboekje (licna karta) of paspoort. Dit vastgestelde gebrek aan identiteitsdocumenten doet dan ook twijfels rijzen aangaande uw beweerde verblijf in Djakovica/Kosovo voor uw komst naar België op 10 mei 2011. Dat u niet aannemelijk hebt gemaakt de afgelopen jaren in Djakovica te hebben verbleven, blijkt eveneens uit uw gebrekkige kennis over de stad en het feit dat u slechts beperkt op de hoogte bent van de actuele situatie in Kosovo. Zo stelde u dat de rivier Moraca door Djakovica stroomt (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 13), terwijl het eigenlijk de rivier Erenik is. De Moraca is immers een rivier die van Noord-Montenegro naar het Skadar meer stroomt. Voorts stelde u te Djakovica steeds in de Mahalla Zemerit te hebben gewoond. Deze Mahalla lag, volgens uw verklaringen, nabij het station en een park. Verder zouden er ongeveer tien Roma families verbleven hebben (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 3). Uit de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie blijkt echter nergens het bestaan van voornoemde Mahalla. Daaraan kan nog worden toegevoegd dat wanneer u uiteindelijk gevraagd werd hoe de Kosovaarse vlag er uit ziet, u de Albanese vlag beschreef (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 13). Voorts werd u ook gevraagd wanneer Kosovo onafhankelijk werd, en of u KFOR (Kosovo Force), EULEX (European Union Rule of Law Mission) of UNMIK kende. U gaf aan dat u op het moment van de onafhankelijkheid in Belgrado (en dus niet in Kosovo) was en dat u de onafhankelijkheid niet echt in de tijd kon plaatsen. Daarnaast stelde u noch KFOR of EULEX, noch UNMIK te kennen (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 13-14). Dit is – gezien al deze organisaties tot op heden onlosmakelijk verbonden zijn met het dagelijkse leven in Kosovo – vrij bevreemdend. Bovendien mag van iemand die beweert de laatste jaren steeds in Kosovo te hebben gewoond op zijn minst verwacht worden bovenstaande organisaties te kennen. Tot slot dient nog opgemerkt worden dat u, met uitzondering van een zekere G(...), geen Roma leiders, zoals S(...) T(...), of Roma organisaties, zoals de NGO RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) kende (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 13-14). Dat de school die u vermeldde, Mustafa Batija, weldegelijk in Djakovica ligt, en dat de brug over de rivier Erenik weldegelijk Ura Tabakhit heet (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 13; 17), verandert evenwel niets aan de hierboven gemaakte vaststellingen. Het toont enkel aan dat u ooit in Djakovica bent geweest of hebt gewoond. Het is echter geen afdoende bewijs dat u er de voorbije jaren continu hebt verbleven. Vervolgens dient gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, S(...) B(...). Zo verklaarde u – na jullie terugkeer uit Belgrado – steeds in de Mahalla Zemerit te Djakovica hebben gewoond (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 3-4), terwijl uw vrouw stelde dat het om de Mahalla Bates te Djakovica ging en dat jullie ook vaak naar Peje (Kosovo) gingen (Gehoorverslag CGVS, S(...) B(...), 21 juni 2011, pp. 3-4). Daarenboven legde u, zoals hierboven reeds vermeld werd, geen eensluitende verklaringen af aangaande de exacte locatie van de Mahalla Zemerit. Zo verklaarde u enerzijds dat de Mahalla Zemerit nabij het park en station van Djakovica lag (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, p. 3), maar stelde u anderzijds dat het buiten het centrum was en dat jullie barak aan een bos lag (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 3; 12). Daarnaast beweerde u ook nog dat al uw kinderen in het ziekenhuis werden geboren (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp.), terwijl uw vrouw stelde dat ze thuis van jullie kinderen beviel (Gehoorverslag CGVS, S(...) B(...), 21 juni 2011, p. 7). Gelet op deze incoherenties, alsook op al het voorgaande, bestaan er ernstige twijfels wat betreft uw algemene geloofwaardigheid, alsook die van uw vrouw, S(...) B(...), en is het vrijwel onmogelijk jullie werkelijke verblijfssituatie voor jullie komst naar België vast te stellen. Er kan dan ook moeilijk geverifieerd worden of u en uw gezin daadwerkelijk het slachtoffer waren, of in de toekomst, zouden kunnen zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor zover uw vrees voor de Albanen, de pesterijen waarvan u af en toe het slachtoffer werd, en de aanval op uw zoon, S(...) R(...), bijgevolg geloofwaardig kunnen geacht worden, kan volledigheidshalve nog gewezen worden op de op het Commissariaat-Generaal beschikbare informatie. Daaruit blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-Generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie

in Kosovo en is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit directe contacten met lokale actoren, tijdens de missie en erna, is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, zoals in de gemeente Djakovica, werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. Over het algemeen kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-Generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden geboden wordt als toereikend wordt beoordeeld – althans als deze bescherming effectief gevraagd wordt, hetgeen u naar aanleiding van de pesterijen en andere problemen die u had nooit gedaan hebt (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, p. 20). Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. Dat dit daadwerkelijk het geval is, blijkt ook uit uw eigen verklaringen – voor zover daar geloof aan gehecht kan worden. Zo verklaarde u dat u na de aanval op uw zoon de politie van Djakovica contacteerde en dat deze u zeiden het geval te zullen onderzoeken (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 19; 21). Uit uw daaropvolgende bewering, namelijk dat de politie uiteindelijk niets deed met de door u ingediende klacht (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, p. 19), kan echter niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten afgeleid worden. Het uitblijven van onmiddellijk resultaat kan ook andere oorzaken hebben (geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). U verklaarde in dit verband trouwens nog dat de Albanezen die uw zoon sloegen onbekenden waren en dat de politie aangaf dat ze bijgevolg niet wist tegen wie ze uw aanklacht diende te richten (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 19; 21).” Deze bemerking is eveneens relevant met betrekking tot de door u aangehaalde scheldpartijen en poging tot verkrachting - voor zover er al geloof kan worden aan gehecht - door onbekende Albanezen (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 7; 10-11). Uw verklaring dat u door de politie niet zou geholpen geweest zijn, kan betrekking hebben op een aantal onwillige politieagenten die hun werk niet naar behoren uitvoerden. Bescherming door de Kosovaarse politiediensten is in het algemeen wel mogelijk (cfr. supra) en u had dan ook genoegdoening kunnen vinden door in een ander politiekantoor uw beklag te doen. ”Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen voor alle etnische groepen – met inbegrip van de RAE – en dat klachten zonder onderscheid naar etnie behandeld worden. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-Generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-Generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve inter-etnische veiligheidsincidenten. Wel toont de informatie van het Commissariaat-Generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg,...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE echter vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. Het feit dat u uw kinderen niet op school zou kunnen inschrijven hebben en in het arbeidsbureau niet geholpen zou zijn geweest (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 8; 15; 17) – wat u op zich al niet aannemelijk wist te maken – is dus voornamelijk het gevolg van uw gebrek aan Kosovaarse identiteitsdocumenten. Dat de gemeente van Djakovica u geen identiteitsdocumenten wilde uitreiken en u en uw gezin steeds doorverwees naar de Servische autoriteiten (Gehoorslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 7-9), wist u dan weer op geen enkele manier te staven. Voorts is deze bewering weinig aannemelijk te noemen. Zo wist u – ondanks de

verschillende pogingen die u ondernam om bij de gemeente van Djakovica documenten aan te vragen – niet voor welke taken UNMIK als organisatie instaat (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 11; 14; 16). Dit is hoogst bevreemdend, te meer UNMIK een instantie is die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam – en ondermeer instond voor de registratie van burgers en de afgifte van identiteitsdocumenten. Tot slot kan hier nog aan toegevoegd worden dat bovenstaande beweringen allesbehalve stroken met de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid werden er 9223 geregistreerd. In Djakovica kunnen de RAE eveneens terecht bij de NGO 'Civil Rights Program-Kosovo' (CRP/K), die een Sub-Office heeft in de Musa Zajmi Straat, nr. 77. Daar verleent men immers gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's en andere kwetsbare groepen zoals ook de Roma, en werkt men nauw samen met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan. Voorts kunnen RAE in Djakovica terecht bij de NGO RAE van S.(...) T.(...). Deze organisatie komt immers op voor de rechten van voornoemde minderheidsgroepen en streeft hun integratie in de Kosovaarse maatschappij na, waaronder een verbetering van de levensomstandigheden. Dat u schrik had met dergelijke organisaties te werken (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 14; 22), wist u evenmin aannemelijk, noch aan de hand van objectieve elementen te staven. Er lijken daarenboven geen redenen te bestaan waarom u als Roma schrik zou hebben voor organisaties wiens doel het is om Roma te helpen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat uw bewering dat u, op een Servische geboorteakte na, in Djakovica niet over identiteitsdocumenten kon beschikken (Gehoorverslag CGVS, 21 juni 2011, pp. 7-9), niet zonder meer aannemelijk is. Bovendien blijkt uit de informatie ook dat eens RAE geregistreerd zijn ze zich probleemloos tot de lokale autoriteiten kunnen wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en in principe op basis hiervan hun rechten kunnen laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine – althans indien ze aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Daarnaast kan in dit verband nog opgemerkt worden dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Romaminderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. Daarenboven beperkt de Kosovaarse overheid zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert ze tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Inzake onderwijs kan bijvoorbeeld vastgesteld worden dat – ondanks het feit dat vele leden van de RAE-gemeenschap momenteel laaggeschoold blijven of de schoolbanken snel weer verlaten – er weldegelijk acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallele scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, in het geval van eventuele (veiligheids)problemen, en ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december

1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Tot slot kan nog worden toegevoegd dat de informatie waarop het Commissariaat-Generaal zich beroept in bijlage aan uw administratief dossier werd gevoegd.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers voeren daarnaast een klaarblijkelijke beoordelingsfout aan. In een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht stellen verzoekers dat de bestreden beslissing op een correcte manier dient gemotiveerd te worden, dat de overwegingen in feite en in rechte die tot de beslissing geleid hebben in de akte vermeld dienen te worden, maar dat de beslissing ook op een adequate manier moet genomen worden die verband houdt met de door de beslissing bedoelde toestand. Verder stellen ze in dit verband dat de motivering niet uit een stijfiguur of een vage en stereotiepe formule mag bestaan, en dat de motivering het mogelijk moet maken om na te gaan of de overheid tot een ernstig en relevant onderzoek van de feiten van de zaak is overgegaan en geen klaarblijkelijke beoordelingsfout begaat. Verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal deze principes niet heeft nageleefd aangezien de bestreden beslissingen niet aan deze vereisten voldoen. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal geen individueel onderzoek van het asielverhaal te hebben gedaan en verwijzen daarbij naar een vrije vertaling van het verslag van 6 oktober 2010 van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa.

Aangaande de aangevoerde schending van het Vluchtelingenverdrag lichten verzoekers vooreerst toe dat men bij het lezen van de definitie uit artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag een objectief element, namelijk het verblijven buiten het land van herkomst en twee subjectieve elementen kan afleiden, namelijk de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren. Verder dient de vervolging ernstig te zijn, met andere woorden, er moet een werkelijk risico zijn om het leven of vrijheid te verliezen en er moet een redelijke mogelijkheid zijn dat de vervolgingen in de toekomst zullen gebeuren. Verzoekers geven ook toelichting omtrent de dader en de redenen voor de vervolging om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Er wordt in het Vluchtelingenverdrag volgens verzoekers een vangnet gebruikt, namelijk de notie 'het behoren tot een bepaalde sociale groep' voor gevallen die niet onder andere noties vallen. Verzoekers vertalen in dit verband de definitie, opgesteld door het UNHCR, van de notie sociale groep. Verzoekers vermelden dat de afwezigheid van bewijs niet de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, indien het relaas geloofwaardig is omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont, zoals volgens hen blijkt uit een uittreksel uit een arrest van de Raad van State. Zij wijzen erop dat het Commissariaat-generaal geen tegenstrijdigheden heeft vastgesteld. Verzoekers vrezen dat zij vervolgingen zullen moeten ondergaan, wanneer ze terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun Roma-origine. Ze wijzen erop dat het Commissariaat-generaal ten

onrechte beschouwt dat de situatie van de Roma in Kosovo rustig geworden is. Verzoekers verwijzen naar een passage van een document van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa en naar een verslag van Amnesty International om de situatie van Roma toe te lichten. Verzoekers verklaren dat de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa vraagt Roma niet terug te sturen totdat het UNHCR bevestigd heeft dat de situatie voldoende verbeterd is, wat nog niet gebeurd is. Verzoekers vrezen dus dat ze vervolgingen zullen lijden als ze naar hun land van herkomst terugkeren. Verzoekers vermelden ook dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat verzoekers geen beroep hebben gedaan op nationale bescherming. Verzoekers stellen daarbij dat de nationale overheid of de internationale organisaties niet hadden kunnen helpen en verwijzen daarbij naar randnummers 59-61 van het document van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa. Ten derde stellen verzoekers dat ze aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus en zetten het begrip ernstige schade uiteen. Verzoekers stellen vast dat het Commissariaat-generaal niet uitlegt waarom ze niet aan de voorwaarden voldoen om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Daarom zijn verzoekers van mening dat het duidelijk is dat hun situatie niet ernstig werd onderzocht.

2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”* Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

2.3. Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partijen of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekers brengen geen enkel document aan dat toelaat hun nationaliteit vast te stellen. Verzoekers leggen enkel Servische geboorteaktes neer (stuk 18, Documenten), die geenszins een bewijs van nationaliteit vormen. Bovendien werden deze geboorteaktes afgeleverd in 2004 in Kragujevac, wat vandaag geen deel uitmaakt van Kosovo. De Raad stelt vast dat verzoekers tekort schieten in de op hen rustende medewerkingsplicht, door geen bewijs van hun nationaliteit voor te leggen en niet aannemelijk te maken dat dit voor hen onmogelijk is.

2.5. Wanneer verzoekers er niet in slagen het bewijs van hun nationaliteit te leveren door middel van documenten, mag van hen minstens worden verwacht dat ze op dit punt geloofwaardige verklaringen afleggen. Eerste verzoeker verklaarde aanvankelijk van Kosovaarse nationaliteit te zijn (stuk 13, Verklaring DVZ eerste verzoeker), net als tweede verzoekster (stuk 16, Verklaring DVZ tweede verzoekster). Ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde eerste verzoeker dat hij van Kosovaarse nationaliteit was (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 21/06/2011, p. 2). Tweede verzoekster kon echter tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen duidelijkheid scheppen omtrent haar nationaliteit (stuk 6, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 21/06/2011, p. 2-3). De kennis van eerste verzoeker over zijn land van nationaliteit bleek dermate beperkt dat deze beweerde nationaliteit niet aannemelijk kan worden geacht. Zo weet hij niet wanneer Kosovo onafhankelijk werd (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 21/06/2011, p. 13) en kent hij de internationale organisaties niet die in Kosovo actief zijn, zoals UNMIK, KFOR en EULEX (stuk 5, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 21/06/2011, p. 14). Gelet op de onduidelijkheid betreffende de nationaliteit van verzoekers dient de behoefte aan bescherming beoordeeld te worden overeenkomstig dat van een staatloze met name ten aanzien van het land van hun vroegere gewone verblijfplaats. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers hoofdzakelijk in Djakovica in Kosovo zouden hebben gewoond. Bijgevolg dient de asielaanvraag van verzoekers ten aanzien van Kosovo te worden beoordeeld (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

2.6. Na de beslissingen te hebben aangevuld met bovenstaande overwegingen met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de behoefte aan bescherming moet worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat de door verzoekers aangevoerde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, betrekking hebben op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevatten waarop ze gesteund zijn. In hun verzoekschrift, dat in uiterst algemene bewoordingen is gesteld, laten verzoekers deze concrete motieven echter ongemoeid en weerleggen ze deze niet in het minst. Met hun algemene uiteenzetting over de motiveringsplicht en de definities uit het Vluchtelingenverdrag maken verzoekers niet aannemelijk dat hun situatie wél kan gelijkgesteld worden met een gegronde vrees voor vervolging of met een reëel risico op ernstige schade. De Raad neemt bijgevolg de motieven van de bestreden beslissingen over en maakt deze tot de zijne.

2.7. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In hun verzoekschrift formuleren verzoekers immers de algemene kritiek dat uit passages van een verslag van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa en uit een rapport van Amnesty International zou blijken dat de situatie van Roma in Kosovo nog niet voldoende is verbeterd. Deze rapporten volstaan niet om de concrete vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te weerleggen waaruit overduidelijk kan worden opgemaakt dat verzoekers, hoewel zij in hun verzoekschrift het tegendeel beweren, tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de vervolgingsfeiten, waardoor deze ongeloofwaardig werden geacht (bestreden beslissing eerste verzoeker, p. 2). Bovendien betrekken verzoekers de rapporten waaruit zij citeren niet op hun persoonlijke situatie en tonen deze rapporten niet aan dat de meer specifieke informatie over de situatie van minderheden in de gemeente Djakovica die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 19, Landeninformatie, SRB Kosovo, situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Gjakovë/Djakovica, 06/01/2010) niet met de werkelijkheid overeenstemt. Verzoekers kritiek is niet van aard om de pertinente motieven uit de beslissing te doen wankelen.

2.8. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van

de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Met hun verwijzing naar een aantal randnummers uit het rapport van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, maken verzoekers niet aannemelijk dat zij zich voor hun problemen werkelijk hebben gewend tot de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden en deze hen geen bescherming konden bieden. De door verzoekers geciteerde tekst bevat bovendien een oproep om de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden te betrekken in een onderzoek van de asielaanvraag, wat in onderhavig geval blijkens het administratief dossier wel degelijk is gebeurd (stuk 19, Landeninformatie).

2.9. Waar verzoekers een motiveringsgebrek menen te ontwaren omdat niet zou zijn uitgelegd waarom zij niet aan de voorwaarden voldoen om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen, merkt de Raad op dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen enerzijds en het feit dat zij niet aantoonen geen beroep te kunnen doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden anderzijds, komen verzoekers niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming. Verzoekers weerleggen deze pertinente motieven niet.

2.10. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de motiveringsplicht aangetoond. Verzoekers hebben geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN